

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Vi er døde Kol. 3, 3 Av F. W. Krummacher

S e hen til Golgata! Hva velter seg der hen over Israels hellige? om et uhyre kommer det på nattens vinger, det kommer med tusener redsler, gyseligheter, kvaler – den Allmektiges vrede er i dets selskap, det jublende helvete i dets følge – uten tømme og bissel styrter det frem – det kan gjøre med mannen på korset hva det vil. Ingen trøstende engel står ved den angrepnes side – ikke noe skjold fra det høye beskytter Ham mot hint spøkelses raseri – Han er forlatt av Gud og hele verden.

I denne gyselige forfatning ser Han det gresselige vesen gå løs på seg – det slukker ut Hans øynes lys, knuser Hans hjerte, overtrekker Hans lemmer med iskald blekhet og river Ham under helvetes triumfskrik sjel og legeme fra hinannen.

Hva er det for et skrekkelig uhyre? Med hvilket navn skal man kalle denne evige Sønns skrekkelige undergang, - denne blodige katastrofe og ødeleggelse? Den heter død. – Og hvems død er det Kristus dør? Det er ikke Kristi død – din og min død er det. Det er den forbannelsesdød, som

var tilsvoret oss syndere, bare at en hellig representant lider den, - Han lider den for oss, i vårt sted, i vårt navn. Vi led den altså i Ham, - vi var døde i Ham, virkelig og historisk døde og slik døde, at vi en gang for alle har avbetalt denne syndens sold i Kristus – slik døde, at døden, for så vidt vi er i Kristus, ikke mer kan ramme oss – døde slik, at hvis vi ennå en gang døde i dette ords skrekkelige betydning, gikk Guds rettferdighet dermed til grunne – ja, døde slik, at vi nå skriver vårt gamle menneske inn i de dødes bok og kan med et «Fred med ditt støv!», med et «Farvel for alltid!» regne det blant de ting, som ikke er til mer for Gud, men blir overgitt den dype grav til evig glemsel.

Se, venner! Her er grunnen til at vi triumferer: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?» (1Kor. 15,55). Om vi bare tok plass på denne sannhetsklippe! Da så vi redselskongen ligge søndertrådt for våre føtter, og dødens gru, likeså vel som gravens, var tilintetgjort for oss.

Døden ligger *bak* oss. Vi *er* døde.

Sanne disipler

Av Thormod Rettedal

Mens de nå holdt måltid, tok Jesus et brød, velsignet og brøt det, gav disiplene og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme (Etter Lukas: «brøt» det). Og Han tok en kalk, takket, gav dem og sa: Drikk av den alle. For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse. Mt. 26, 26 - 28

Sannelig en høytidelig stund som må ha gjennombevet disippelflokken med hellig bevelse.

Ja, hva skal vi lære av dette? Jesu legeme brytes (gis) merk: *for dere*, og Jesu blod utøses *for dere* til syndenes forlatelse. La oss betrakte nærmere Jesu legeme gitt og Jesu blod utøst.

I Salme 40,7, står det: «Slaktoffer og matoffer har du ikke lyst til - du har boret mine ører - brennoffer og syndoffer krever du ikke.» Og vers 8-9: «Da sa jeg: Se, jeg kommer, i bokrullen er det skrevet om meg. Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst.» - I Hebr. 10,5, heter det: «Derfor sier Han når Han trer inn i verden: Offer og gave ville du ikke ha, men et legeme dannet du for meg.»

Ved et menneske kom synd og død inn i verden – ved et menneske skulle synd og død også tas bort. I vårt kjøtt og blod skulle all Guds rettferdighet fyllestgjøres eller fullkommes. «For likesom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskes (Adams) ulydighet,

så skal også de mange stå som rettferdige ved den enes (Jesu Kristi) lydighet.» (Rom. 5,19).

I vårt kjøtt og blod har Jesus gjort Faderens vilje, oppfylt alle Guds krav, helt rettet opp den skade det første menneske forvoldte oss alle ved sin ulydighet. Men ikke alene det – det var mer som måtte til for at skilleveggen mellom oss og Gud kunne bli brutt ned og veien åpnet like inn i det aller helligste.

«Syndens lønn er døden.» (Rom. 6,23). Døden er den straff syndere har fortjent. «- den dag du eter av det (treet til kunnskap om godt og ondt), skal du visselig dø,» lød ordet til Adam. (1 Mos. 2,17). Derfor måtte Jesus ta på seg, ikke bare å oppfylle Guds befalinger fullt ut for oss og i vårt sted – Han måtte også ta seg vår synd og skyld og straff. «Sannelig, våre sykdommer har Han tatt på seg, og våre piner har Han båret. - Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått

legedom.» (Jes. 53,4-5). - «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud.» (2 Kor. 5,21).

Derfor gir Han seg hen for oss til en gave og til et slaktoffer, til en velbehagelig duft for Gud. Og da det har skjedd en død til forløsning for synden, behøves det ikke lenger noe offer for den, «for

med ett offer har Han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget.» (Hebr. 10,14).

Blodet vitner om at det har skjedd en død for synden.

Guds Sønns blod har runnet, er utøst for oss, «for dere,» til syndenes forlatelse.

«Når én er død for alle, så har de alle dødd.» (2 Kor. 5,14b). Dette har nå skjedd en gang for alle, men blir kun den til del som mottar det i tro. «Men alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn, de som tror på Hans navn.» (Joh. 1,12). Dette er den ene og store betydning Jesus vil ha klargjort for sine disipler, når Han innstifter nattverden. Men det er også en annen side av ikke mindre betydning. Denne alminnelige forløsning i Kristus Jesus er tilbudt og tilgjengelig for alle

mennesker – men nattverden er kun for Guds barn, som vi før har sagt. «Det gis for dere» (disiplene). «Drikk alle av den.» Kan vi tenke oss at Jesus ville ha talt slik, dersom Judas hadde vært til stede? «Alle» - «for dere» - «til syndenes forlatelse.» Mon Jesus ville drive gjøn med Judas eller befale han å ete og drikke seg til dom? Nei og atter nei – slikt må vi

ikke tenke! Nei, da Judas hadde tatt sin siste bit av påskelammet, var han moden for sin forherdelsesdom og gikk for evig ut fra dem.

Disiplene var salige – de var Guds barn, om enn spede i

troen, og om de enn hadde lite åndelig lys ennå. De hadde i troen ete (mottatt) Jesus – men nå ville Han ved dette måltid enn mer styrke dem i troen og samfunnet med seg – ja, forene dem slik med seg, at de skulle ta Ham opp i seg både legemlig og åndelig, være i Ham og Han i dem. Han ville at de skulle bli ett legeme med Ham.

«Velsignelsens kalk som vi velsigner, er den ikke samfunn med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er det ikke samfunn med Kristi legeme?» (1 Kor. 10,16). Guds barn eter Kristi legeme og drikker Hans blod alltid i troen – det er Ham de

søker, Ham de elsker, Ham de
 hungrer og tørster etter – det er også
 Ham dem mettes av og dog aldri blir
 mette nok av. Det er Hans blod de
 drikker nå de i evangeliets bekk
 slukker sin sjels tørst. De får aldri
 nok av Ham her i utlendighetens

land – men jo mer de smaker på
 Hans mat og Hans drikke, jo mer
 lyst og trang får de etter enda mer.

Ja, salig er den som på denne
 måte eter brød i Guds rike - han har
 et evig liv.

Farisereen

M. Luther

To menn gikk opp til templet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en tollere. Luk. 18,10.

Nå vil vi se på fariseeren, den narren. Der er de aller vakreste gjerninger! Først takker han Gud fordi han faster to ganger om uken og dessuten, Gud til ære, gir tiende av alt han eier - han har heller ikke brutt ekteskapet, har ikke gjort sin neste urett eller røvet noe fra ham. Han har således forholdt seg som en from mann. Det ville nå være rart om dette ikke skulle være et ærbart og fortreffelig liv! Ingen hadde med sannhet kunnet klandre ham, etter denne verdens målestokk. En måtte tvert om rose ham, og det gjør han riktignok selv også. Da faller Gud inn og sier at alle fariseerens gjerninger er en hån mot Gud. Gud hjelpe oss, for en erklæring dette er! Her må vi forskrekkes like inn i sjelen, for ingen av oss er jo halvparten så from som denne fariseeren.

Men se hvordan Guds sverd her skjærer dypt inn, inn til sjelens grunn. Her blir alt slått i stykker og faller fullstendig sammen. Alle må ydmyke seg - ellers kan en ikke bestå for Gud. Her må således en ærbar hustru bøye sine kne og kysse den mest falne kvinnes føtter, ja, hennes fotspor.

Tolleren står der og ydmyker seg, taler ikke om noen faste, om noen gode gjerninger, har overhodet ingen ting å tale om. Og likevel sier Herren at hans synd ikke er så stor som hyklerens synd. Helt umulig blir det altså nå at noen skulle heve seg over den ringeste synder. Løfter jeg meg bare en hårsbredd over min neste, ja over den verste synder, så er jeg dermed styrtet ned i fallet.

Tjeneste forgjeves! Av Einar Kristoffersen

Du gjør deg strev og uro med mange ting. Luk. 10, 41

Dette var Jesu ord til den ivrig tjenende Marta. Men det er nok et ord som passer på mang en kristen som i sin iver etter å tjene Jesus, gjør kristenlivet til en byrde både for seg selv og sine medvandrerere. Ikke minst for de Mariasjeler som elsker å sitte ved Jesu føtter opptatt med frelseren selv. De som har funnet denne uende-lige skatt, som de aldri blir mette av å betrakte og vokse i nåde og kjennskap til.

Dette har ikke Martasjelene noen særlig sans for, selv om også de kan sette Jesus høyt, ja, elske Ham! - Men de har en mer eller mindre klippefast tro på deres egen betydning, og nødvendigheten av deres tjeneste for Mesteren. Derfor må Jesus minne Marta om nettopp dette som det er så viktig for oss å vite: «Men ett er nødvendig.» (v.42).

Stans nå opp og tenk etter: Passer dette ord på deg og din kristensdoms-

kristendomsutøvelse? «Du gjør deg strev og uro med mange ting!»

Martasjelen tenker at Mariaplassen fører til en total passivitet. Det er ikke tilfelle, men i motsetning til Marta - som jo fikk gjort en del for Jesus, rent praktisk - fikk Maria gjøre Herrens gjerninger!

Det er dette Marta - og kan hende du også - trenger å bli gjort oppmerk-som på. Får ikke Herren tjene deg, så får Han heller aldri brukt deg i sin tjeneste. Får Han aldri ført deg inn til hvilen hos seg, så får Han aldri bruke deg aktivt heller! - Hvor paradoksalt det enn høres ut.

Du skal få sette deg trygt og uten frykt ned for Jesu føtter, opptatt med Ham selv, i den visshet at Han kan, og vil bruke det som ingenting er.

Men det er Han som skal gjøre det! Det er ikke noe du skal gjøre deg strev og uro med!

Fra Andaktsboken «Livet i Guds Sønn.»

I vårt sted

Av J. P. Berg

På denne sorgens dag (langfredag) iførte også naturen seg sorgens drakt; - fra den sjette til den niende time ble det mørke over hele landet. Og ved den niende time var det et øyeblikk, da Herrens legemlige lidelser og Hans sjels enda sværere lidelser synes å være steget til det høyeste, slik at det ble mørke og redsel i Hans ånd. Det var det øyeblikk, i hvilket Guds Sønn ropte: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Mt. 27,46; Mrk. 15,34).

Det er Davids ord i den 22 salmes 2 vers. Disse ord kom nå i Hans tanke og i Hans munn; - det var som om Han ville si: - nå kan jeg gjøre dette Davids nøds- og angstrop til mitt, for nå er også min tilstand, min fornemmelse, som dens som ikke bare er forskutt av mennesker, men forlatt av Gud selv.

Rimelig er det, at hele innholdet av den 22 salme har stått for vår Herres Jesu lidende og trengte sjel; - men salmen, som begynner i angst og ve, ender med den trøst, at Gud ikke skjuler sitt ansikt for den elendige, men hører hans rop, - ender med herlige løfter om Guds rikes fremgang og seier.

Legger vi merke til dette, da innser vi, at det ikke ligger noen

håpløs fortvilelse i Herrens fjerde ord på korset. Han sa jo også «min Gud, min Gud!» - altså kjente Han Ham som sin Gud og Far endatil i anfeltelsens tyngste stund.

Hva ligger det da i dette utrop, dyrekjøpte? At Han har tømt Guds vredes beger ut til bunnen, at Han har gjennomfølt, gjennomlidd, gjennomstridd i hver en nerve og i sin sjels innerste den lidelse, smerte, angst og kval som vi skulle ha følt og lidd som en naturlig følge av synden og etter Guds rettferdige dom.

Men dersom Han led for vår skyld, det som ble krevd, dersom Han både til legeme og sjel bar våre sykdommer og piner, ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger: Å, måtte Han da se frukt av sin sjels møye, og denne Guds rettferdige tjener rettferdiggjøre mange!

Hvordan kunne nå vi, de til Gud så dyrt kjøpte, forsettlig synde mer,, dersom vi bærer dette langfredags ord: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» i vårt minne, i vårt hjerte, i vår samvittighet? Kom det da i hu: - for at ikke din sjel skal senkes ned i synden, i døden, i helvete, lot Gud sin enbårne Sønnns sjel, den elskedes, i hvem Han hadde velbehag, senkes ned i det; - glem

da nå aldri, at Han måtte rope disse ord til himmelen i den harde død som Han døde for deg, som var død i synden, så du skulle få leve for

Gud – glem det aldri, så du ikke skal ligge der uten nåde og trøst som en Gudsforlatt i din siste nød, din største nød!

Herrens velsignelse gjør rik!

Av W. F. Besser

De gjorde så, og de fanget så mye fisk at garnene holdt på å sprenges. De vinket da til lagsbrødrene i den andre båten at de skulle komme og ta i med dem. De kom, og de fylte begge båtene slik at de holdt på å synke. Luk. 5,6-7

«**S**ølvet er mitt, og gullet er mitt! sier Herren, hærskares Gud.» (Hag. 2,8). Ham hører også alle fisker til, og Han lar dem gå i garnet til hvem Han vil. Ja, Herrens velsignelse gjør rik. Arbeide må vi - men velsigne må Gud - hvor Gud ikke legger noe ned, der finner en heller ikke noe, om så hele verden arbeidet seg til døde for det.

«Det er ikke sikkert at de som er lette på foten vinner løpet, eller at heltene seirer i krigen, eller at de vise kan få seg brød, eller at de forstandige kan vinne rikdom.» (Pred. 9,11).

Peter innså nok, at hans anstrengelse ikke hadde utrettet dette - men Herrens ord og velsignelse hadde gjort det.

Hadde han gjort den rike fangst om natten, ville han ha tilskrevet seg selv det og tenkt, at han ikke trengte noen til det.

Lagsbrødrene i den andre båten så nå, at Peter ikke forgjeves hadde adlydt Herren, og de kunne ta del i den gitte velsignelse: Begge båtene fyltes helt, slik at de var nær ved å synke. En arbeider, en annen kommer inn i hans arbeids velsignelse.

Hva ville vel du ha gjort nå, i Peters sted? Hva slags tanker faller deg først inn, når Gud noensinne lar en gjerning lykkes for deg, utover hva du kunne be om eller forstå?

Av nåde alt jeg får Hos Gud fra først til sist.

Av nåde leges mine sår Av legen Jesus Krist!

Jesus - håpet! Av J. P. Berg

Det var fullbrakt; - vår smertefulle forløser fikk hjemlov; - Han kunne rope sitt siste ord fra korset: «Far, i dine hender overgir jeg min ånd!» (Luk. 23,46).

Han hadde forherliget sin Far på jorden; - ved hva? - ved det, at Han, skjønt Han var i Guds skikkelse, gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, og fornedret seg selv og ble lydlig til døden - ja, døden på korset (Fil. 2, 6-8). Derfor skulle også nå den bønn Han engang ba her nede, oppfylles: «Og nå, herliggjør du meg, Far, hos deg selv med den herlighet jeg hadde hos deg før verden ble til!» (Joh. 17,5).

Han visste hvem Han gikk ut ifra, hvem Han var ett med, hvem Han vendte tilbake til: «Jeg går til min Far,» sa Han til disiplene, da Han beredte dem på sin bortgang (Joh. 14).

Men nå, kjære medvandrere, bør vi hver reisedag tenke på, hvor vi går hen: - det er bare to steder å gå til, - å tenke på, hvem sitt navn vi vil

stride livets strid og dødens strid: - det er bare ett navn, som det er godt å leve i, og godt å dø i, som vi kan seire ved, - tenke på, i hvem sine hender vi vil befale vår ånd: - bare i Jesu Kristi Fars hender, de allmektige, de trofaste, de barmhjertige hender kan vi frelses og bevares fra den evige død og nød.

Å, måtte vi da enhver av oss, når vi skal bøye vårt hode og oppgi vår ånd, kunne si i sann kristentro, i hellig fortrøstning, i salig forvisning: - slukk kun lampen, lukk kun øyet, syng kun avskjedssangen: «Far, verden, for vel!» Jesus er mitt lys, jeg skal slå opp mine øyne hjemme hos Ham, jeg skal se Herren, alltid være med Herren; - jeg vet på hvem jeg har trodd, jeg vet hvem jeg går til, jeg vet i hvem sine hender, jeg befaler min forløste sjel!

Og så vil vi slutte våre langfredagsbetraktninger (dette er en del av en lengre preken. Red anm.) med den bønn:

**«O, min Jesus, gid jeg kunne -
Jesus, gid jeg kunne dog
Dø med samme ord i munne,
Hvormed du din avskjed tok!
Bøy, o bøy ditt hode ned
Til meg uti dødens sved!
Når jeg skal min ånd oppgive,
Si: du evig min skal blive!»**

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,2

Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, kommer jeg igjen og skal ta dere til meg, for at også dere skal være der jeg er.

Joh. 14,3

Dersom møtet med en lenge fraværende venn eller broder her på jorden er gledelig, hva må da foreningen med den himmelske broder og venn bli! «Jeg kommer igjen!»

Å, hvilken kjærlighets sang - hvilket løfte om ære og herlighet! Hans hellige skal ikke bare dele Hans himmel med Ham, men også frydes ved å se Hans ansikt.

«Der jeg er skal også dere være!»
«Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er!» (Joh. 17,24).

Salige forening! Velsignede frelser, dersom din nærværelse er så herlig allerede her på denne syndebesmittede jord, hvor vi kun ser deg med troens øye, hvor herlig må det

da ikke bli i himmelen, hvor ingen synd finnes mer, å beskue deg i din uutsigelige elskelighet og herlighet. Hvilket salig gjensyn! En forening av hele din gjenløste slekt - hodet med alle dets lemmer - vinstokken med alle dens greiner - hyrden med hele sin hjord.

Å, hvilken glede, etter dødens atskillelse å finne igjen hverandre der, hvor vi aldri mer skal skilles, hvor kjærlighetens seier er fullstendig, den kjærlighet som forener bror med bror, venn med venn og oss alle med vår eldre broder!

Min sjel, hva tenker du om denne himmel? Kom i hu hvem det er som skal sitte med Ham på Hans tro ne - det er «den som seirer.» (Åp. 3,21).

J.R. MacDuff

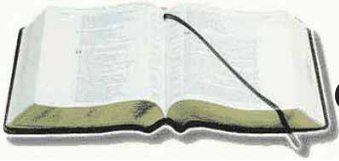
Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

Nådeordet: www.ekris.net/naadeordet

og Dybde: www.dybde.org

Bibellesning

NB! Spar på stykkene, så får du hele boken til sist.

Den evige rettferdighet, eller: Hvordan skal mennesket bli rettferdig for Gud? Av Horatius Bonar (1808-1889)

KAPITTEL 1

Hvordan skal mennesket bli rettferdig for Gud? Guds svar på menneskets spørsmål.

Hvordan kan jeg, en synder, komme nær Ham som er uten synd, og se på Hans ansikt i fred?

Dette er det store spørsmål, som før eller senere må stilles av hver og en av oss. Dette er et av de verste problemer mennesket til alle tider har prøvd å løse. Det er umulig å unngå det, mennesket må møte det.

At menneskets svar på dette spørsmålet normalt er helt på viddene, er bare som forventet. For det forstår egentlig ikke viktigheten av spørsmålet, ei heller skjelner det ondskapen som er barrieren mellom det og Gud.

At menneskets mange forsegjorte løsninger på problemet og den store forvirring som har vært og er, er heller ikke så spesiell. Mennesket har ikke engang evne til å se sin skyld, dets tanker om seg selv er så høye og dets syn på Gud så lavt.

Mennesket setter alltid sine egne teorier på dette punkt svært høyt. Dette er umulig å forstå, hvis en ikke forstår at det også har en dårlig dømmekraft om de onde kreftene det tror det kan seire over. Det har òg en svak kunnskap om det åndelige kaos som har oppstått etter syndefallet, en veldig vag oppfatning av hva som er lov og rett og en sørgelig uvitenhet om det guddommelige vesen som lovgiver og dommer, uvitende om hva Han er og gjør, og en lav verdsettelse av evig hellighet og sannhet.

Mennesket har alltid behandlet synden som et uhell, ikke en forbrytelse, som sykdom, ikke skyld, som et tilfelle for legen, ikke for dommeren.

I dette ligger den avgjørende feil i alle menneskelige religioner eller teologi. De unnlater å innse rettsaspektet i spørsmålet, som det riktige svaret må henge på. Og det

som først må behandles er å anerkjenne skylden eller kriminaliteten hos den som gjør det onde. Det må skje før noe rett svar, eller tilnærming til et svar, kan gis.

Gud er en Far, men Han er også dommer. Skal dommeren vike for Faderen, eller Faderen vike for dommeren?

Gud elsker synderen, men Han hater synden. Skal Han senke sin kjærlighet til synderen i sitt hat til synden, eller senke sitt hat til synden i sin kjærlighet til synderen?

Gud har sverget at Han ikke har noen glede i den ugudeliges død (Esek. 33:11).

Likevel har Han også sverget at den sjel som synder skal dø (Esek. 18:4).

Hvilken av de to eder skal holdes? Skal det ene gi vei for det andre? Kan begge holdes ukrenkelige? Kan en så klar selvmotsigelse bli forlikt? Hvilken av dem er mest uforanderlig og uopprettelig, løftet om medlidenhet eller eden om rettferdighet?

Loven og kjærligheten må bli forlikt, ellers må det store spørsmålet om en synders samfunn med den Hellige forbli ubesvart. Det ene kan ikke vike for det andre. Begge må stå fast, ellers vil universets støtter rystes.

Den forsoning mennesket ofte har prøvd å få i stand har alltid gitt store vansker. Det har mislykkes, for dets anstrengelser har alltid gått i retning

av å la loven bukke under for kjærligheten.

Den forsoning Gud har opprettet gir både loven og kjærligheten seier og rettferdighet. Den ene har ikke måttet vike for det andre. Begge har beholdt sin rett. Nei, begge har møtt konflikten med seier og ære. Aldri har det vært en kjærlighet lik denne kjærlighet fra Gud. Så stor, så opphøyd, så intens og så selvoppofrende. Og aldri har loven vært så ren, så stor, så herlig og så ubønnhørlig.

Hverken tøddel eller hovedsak har måttet vike på bekostning av den andre. De er begge helt fornøyd. Den ene i alt sitt alvor, den andre i all sin ømhet. Kjærligheten har aldri vært større, og loven aldri mer virkelig lov, enn i forbindelsen av de to. Det har vært forsoning, uten kompromiss. Guds ære har blitt opprettholdt og menneskenes interesser har ikke blitt ofret. Gud har gjort alt, og Han har gjort det effektivt og irreversibelt.

Mennesket kunne aldri ha gjort dette, selv om han kunne ha uttenkt det. Men sannelig kunne han ikke gjøre noe! Bare Gud kunne tenke ut og gjøre det. Han har gjort det ved å ta hele tilfellet inn under sin egen oppfyllelse av loven, og avgjort det på en rettferdig basis.

Mennesket kunne ikke ha stilt i retten med dette, for da ville det

sikkert ha tapt. Men Gud tar mennesket og dets tilfelle inn i retten og sørger for at alt blir oppgjort etter et rettferdig prinsipp, og på en legal måte, så tilfellet kan bli avgjort til fordel både med nåde til mennesket og for rettferdighet hos og fra Gud. Det er dette juridiske oppgjør av saken som er Guds eneste og siste svar på menneskets ubesvarte spørsmål: «Hvordan skal mennesket bli rettferdig for Gud»? «Hvormed skal jeg komme frem for Herren, bøye mig ned for Gud i det høye»? (Mi. 6:6).

Gud skaffer selv grunnlaget for forsoning; et grunnlag som viser at det ikke er noe kompromiss mellom lov og kjærlighet, men et fullt uttrykk for begge. Et grunnlag som etablerer både Guds myndighet og farskap, både som lovgiver og far. Et grunnlag som avslører den uendelige, forferdelige synd, og lovens plettfriske renhet, Guds ubøyelige karakter i sine forordninger. Den som sikrer ved lov, både Hans rettferdighet og grenseløse kjærlighet til Adams fortapte sønner.

Dette grunnlag for forsoning mellom Guds lov og kjærlighet har Han selv både gitt, og brakt inn for sin egen domstol. Og så foreslår Han for synderen at alle vansker mellom Han selv og synderen skal avgjøres på denne bakgrunn. Så rettferdig, så vennlig, så sikker! Og fastsatt på

rettslig grunnlag, der dommen er gitt i favør av tiltalte. Slik blir han helt frifunnet, «rettferdiggjort fra alle ting.»

Et samtykke fra partene om å akseptere dette grunnlaget er nødvendig i denne rettsavgjørelse. Loven må samtykke, lovgiveren må samtykke, og Fader, Sønn og Ånd må samtykke. Mennesket blir så bedt om sitt samtykke. Hvis det samtykker er hele saken avgjort. Dommen er utstedt i dets favør, så heretter kan det triumfere og si: «Gud er den som rettferdiggjør; hvem er den som fordømmer»?

Synden er et for stort onde til at mennesket kan blande seg inn. Dets forsøk på å fjerne den bare øker den, og dets bestrebelser på å nærme seg Gud bare forverrer dets skyld. Bare Gud kan forholde seg til synden, enten en kaller det sykdom eller forbrytelse, vanære for Ham, eller som et hinder for at mennesket kan nærme seg Ham.

Han behandler den ikke på noen vilkårlig eller blandet måte, ved utøvelse av vilje eller makt, men ved å bringe den for dom under sin egen domstol.

Som en dommer på sin domstol, avgjør Han saken, og lar den synder som godtar dommen gå fri på dette grunnlag! Inn til denne rett kan hvem som helst komme fritt og få avgjort sin sak. Avgjørelsen er uten usikkerhet eller vanskeligheter, og

gis alle uforskyldt.

Og den skyldiges sak, uansett hvor dårlig den er, blir dermed rettskraftig avgjort! Den skyldige kan gå ut fra retten med sin byrde fjernet og sin frykt fordrevet, trygg på at han aldri igjen vil bli innkalt for å svare for sin skyld. Dette er den rettferdighet som har forsonet Gud til ham, og ham til Gud.

Slik synden er et alt for stort onde for andre enn Gud å ordne med, så er rettferdigheten òg for stor for mennesket å blande seg i. For stor for andre enn Gud å bringe ned og gi oss. Gud har brakt ned rettferdigheten og brakt den nær. Dermed er all vår synd og skyld møtt av den rettferdighet Gud har gitt. Og utestengelsen fra det guddommelige fellesskapet som skylden forårsaket, er mer enn reversert av denne nye rettferdighet som vi har fått!

Kan jeg nærme meg Gud uten å dø? Kan jeg komme nær og fortsatt leve? Kan jeg komme til Ham som hater synd, og likevel oppleve at synden som Han hater ikke er noen hindring for at jeg kommer, og ingen grunn til at jeg må stenges ute fra Hans nærvær som en uren ting? Kan jeg fornye mitt fortapte fellesskap med Ham som skapte meg, og skapte meg til seg selv? Kan jeg tilbe på Hans hellige sted med sikkerhet for meg selv, og uten å vanære Ham?

Disse spørsmålene har Gud behandlet, og behandlet dem slik at de kan besvares med et velsignet svar på alt. Et svar som tilfredsstiller vår egen urolige samvittighet så vel som Guds hellige lov. Hans svar er endelig og det er effektivt. Han gir ikke noe annet, og vil ikke ordne med disse spørsmål på noen annen måte enn Han har gjort. Han har prøvd dem i lovens domstol, så de kan bli rett behandlet.

Og da Gud har avsagt dom, hvem tør trekke den tilbake? Eller hva ville skje hvis vi trakk den tilbake? Vil det gjøre oppgjøret lettere, mer behagelig, mer sikkert? Sannelig ikke. Det ville øke usikkerheten, og gjøre forvirringen helt håpløs.

En prøver i stedet på en utenomrettslig behandling. Mennesket nekter å innrømme en slik skyld som loven gir, og nekter å erkjenne at synden er slik at den krever en prosess av en kriminell anklage ved en opphøyet domstol. Det innrømmer likevel at det er nødvendig eller ønskelig å fjerne det såre onde som menneskeheten lider under, og hvis ikke det fjernes, fortsatt må ligge under for.

Historien om seks tusen år med ondskap har ikke lært mennesket at det er fortapt. Det nekter å innse den fryktelige lærdom når det gjelder synd, og Guds misnøye mot synden, som historien beretter om.

Flommen av det onde som er resultatet av en eneste synd har det glemt. Døden, mørket, sorgen, sykdom, tårer, tretthet, galskap, forvirring, blodsutgytelse, rasende hat mellom mennesker, noe som gjør jorden til en forstad til helvete. Alt dette er oversett eller misforstått. Og mennesket avviser tanken om at synd er en kriminalitet som Gud hater med et uendelig hat, og som Han i sin rettferdighet skal fordømme og hevne.

Hvis synden er en slik overfladisk ting som mennesket mener, hva er da sannheten en kan hente fra denne lange, triste historie? Hva taler jordens flere tusen graver om, der menneskelige kroppar ligger begravet? Forteller de millioner på millioner av brutte hjerter, sorgfulle øyne og døde at synden bare er en bagatell?

Taler alle stønn fra hospitalene eller blodbadet fra slagmarkene, de blodbestenkte sverd, og det dødbringende artilleri om at synden bare er en liten skade, og at menneskets hjerte har mest godhet?

Taler ikke jordskjelv, vulkaner, orkaner og uvær noe om syndens lønn? Taler ikke en spesiell stemme til menneskets verkende hoder, tomme hjerter, nedtyngede ånd, rynkede panner, og slitne hjerner, og vakkende lemmer, om at synden gir skyld som må straffes (i hvert fall på de andre?) At det er en Dommer som dømmer

slikt, ikke bare som et «brudd på naturlovene», men etter den evige lov som ikke kan forandres. Den lov som sier: «Den som synder, han skal dø»? For uten loven er synden intet. «Men dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven» (1 Kor. 15:56), og den som gjør synd må forsvare all moralsk forvirring og urett. Den som ikke anerkjenner synden som skyld, må oppløse universets lover, eller fortelle den evige Dommer at Han er en idiot og har urett i alt.

Verden har vokst i synd dess eldre den har blitt, men har nå (i 1850) mer enn før, begynt å bagatellisere synden, enten som unødig å bry seg om, eller et delvis avvik fra et godt bud som vil rette seg selv etter en tid.

Det er denne tukling med det onde, denne fornektelse av å se synden slik Gud ser den, slik loven ser den, og som historien har vist den: Synden har i alle aldre vært roten til all denne elendighet, og den viktigste grunn til at troen har blitt forlatt. Fornekt syndens ondskap, med alle dens evige konsekvenser, og du må fornekte den guddommelige måte å ordne opp med den. Fornekt syndens ondskap, og du må fornekte hele Guds åpenbaring og sette til side korset, og oppheve loven.

«For ved loven kommer syndens erkjennelse». Derfor må forbindelsen

mellom synden og loven bli opprett- holdt, både i sin fordømmelse og i sin benådning. Guds inngripen på vegne av mennesket må være en bekreftelse, ikke en begrensning av loven. For loven kan ikke forandres, mer enn Gud kan forandres eller fornekte seg selv.

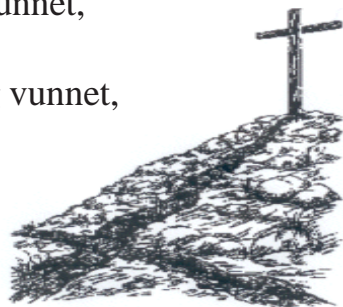
Fordelen eller retten til synderen må også være rett ovenfor loven. En fordel til synderen som også gav loven rett, eller lot dens hellighet være urørt, ville være stort. Men her er det en rett som styrker dens grunnvoller, yter den større ære enn før og er usigelig høyere og sikrere. Her har ikke loven lidd tap på grunn av kjærligheten, heller ikke har kjærligheten blitt mindre og nedkjølt av loven. Begge har fått sin fulle rett, mer rett enn om mennesket aldri hadde falt.

Jeg vet at kjærligheten ikke er loven, og at loven ikke er kjærligheten. I loven ligger det reelt innebygd noen kjærlighet. Den er som en vekt som ikke vet om det er gull eller jern som

er lagt på den. Men i kombinasjonen av det rettslige og faderlige, der Gud viser sin måte å frelse på, har loven blitt kilde og giver (eller frakter) av kjærligheten. Og kjærligheten er blitt lovens forsvarer og oppholder, slik at også i denne forstand er «kjærligheten oppfyllelsen av loven» (2).

Loven som var imot synderen, har kommet på synderens side. Den er nå klar til å ta sin del i den store striden mellom ham og Gud, forutsatt at han vil gjennomføre sin sak på de nye prinsipp som Gud har innført for et slikt oppgjør. Eller rettere sagt, forutsatt at han vil legge sin sak i hendene på den guddommelige advokat. Han som alene vet hvordan man skal gjennomføre det rett, og for å bringe det til en lykkelig slutt. Han som både er «soning» og «advokat eller talsmann». Han som er en «soning for våre synder» (1. Joh. 2:2), «en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige» (1. Joh. 2:1).

Jeg tilflukt hos Jesus har funnet,
 en tilflukt i glede og sorg.
 For meg har han kjempet og vunnet,
 forsoningen er nå min borg.
 Der finner jeg redning i nød
 hvor ille det har gått,
 ja, hvile og trygghet i døden
 For straffen har Jesus utstått.

Løs ham og la ham gå!

Av Johannes Brandtzæg

Les: Mt.21,1-9.

Hvorfor blir da ikke det gjort, som skulle og burde gjøres? Det er et ord i teksten, som jeg tror, vi med rette kan ta som et svar på det spørsmål. Eller som et bilde på det rette svar. »En eselhoppe som står bundet,« står det i v. 2. Det Jesus har bruk for er *bundet!*

Hva er det bundet med?

Jeg vil nevne to av de mange bånd, som binder det Jesus har bruk for.

Det ene er: «*Jeg har ikke tid.*» Det bånd ser ut til å binde strammere og strammere, etter hvert som tiden knapper av mot den siste store verdenskrise.

Det annet er: «*Jeg har ikke råd.*» Det binder ofte mest dem, som har mest.

Jeg har en liten teori. Dere behøver ikke å ta den som noe gudsord. Dere kan forkaste den, om dere vil. Jeg synes likesom jeg ser, at fra hver krone går det et bånd, som knytter kronen til hjertet. Jo flere kroner, dess flere bånd! Derfor er det otte lettere å få 100 kroner

fra en som har lite, enn å få en 5-krone fra den som har 100,000, - og kanskje er en kristen også.

Nei, her er ikke lite og listen over våre fornødenheter blir lenger og lenger, etter hvert som tiden blir lik tiden, som den var i Noahs dager: «For likesom de i dagene før vannflommen åt og drakk, tok til ekte og gav til ekte, helt til den dag da Noah gikk inn i arken, og de visste ikke av det før vannflommen kom og tok dem alle, slik skal det også være når Menneskesønnen kommer.» (Mt. 24,37-39).

Hvordan skal vi få nådekraft til å bryte båndene? På det spørsmål finner vi et svar ut av teksten, når vi blir oppmerksomme på, at Jesus den dag er på vei til Get-semene og Golgata. Mens troens øye ser vår forsoner på Hans gang til «angstens blodige sved,» - til døden på forbannelsens tre, - høres stemmen i det indre, som sier: »For meg brast Hans elskende hjerte, - å tenk, det var allting for meg!«

Da tennes den lue, som brenner båndene av, så det bundne blir løst.

Skjærgårdstevnet Fjordglimt 2015

Grunnsundveien 105
3960 Stathelle

Hjertelig velkommen til samling om Guds ord
i denne perlen ved Telemarkskysten
22 - 26. juli

Det blir 2 møter hver dag fra on
til fredag: Kl. 11.00 og Kl. 19.30
Lør. Kl. 10.30 -16.00 og 19.30
Søn. Kl. 10.30

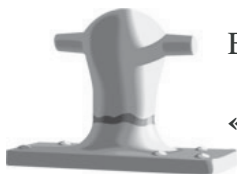
Talere i år blir:

Arnfinn Barlaup, Bryne
Egil Falkum, Spangereid
og Einar Kristoffersen, Kragerø

Info om overnattingsmuligheter,
priser for opphold, middag etc.
ta kontakt med bladets utgiver.

Eller se: <http://ekris.net/fjordglimt2015.pdf>

«Ankre» gjerne opp her noen dager i sommer!

La Kristi ord bo rikelig blant dere, så
dere lærer og formaner hverandre
i all visdom -. Kol. 3,16a

Sann frihet Av Einar Kristoffersen

8. Stefanus var full av nåde og kraft, og han gjorde under og store tegn blant folket. 9. Da stod det frem noen av den synagogen som kalles de frigittes og kyreneernes og aleksandrinerne, og noen av dem som var fra Kilikia og Asia, og de gav seg i ordskifte med Stefanus. 10. Men de kunne ikke stå seg mot den visdom og Ånd som han talte med. 11. De avtalte da i hemmelighet med noen menn at de skulle si: Vi har hørt ham tale spottende ord mot Moses og mot Gud. 12. Slik hisset de opp både folket og de eldste og de skriftlærde. De gikk frem og grep ham og førte ham for Rådet. 13. Der stilte de frem falske vitner som sa: Denne mannen holder ikke opp med å tale spottende ord mot dette hellige sted og mot loven. 14. Vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal bryte ned dette sted og forandre de skikker som Moses gav oss. 15. Alle som satt i Rådet, stirret på ham, og de så at hans ansikt var som en engels ansikt. Ap.gj. 6, 8 - 15

«**D**a stod det frem noen av den synagogen som kalles de frigittes,» leser vi her. (v.9a). Og vi må jo spørre: Hva besto denne frigivelse, de roste seg av i navnet, egentlig i? Hva var de friggitt ifra?

Vi ynder å gi oss selv fine navn og betegnelser, men hva *lever* vi i egentlig?

Filadelfia for eksempel, det betyr *broderkjærlighet*. Har du lagt merke til hvor mange forsamlinger som har gitt seg selv det navnet? Å kalle seg broderkjærlighet er populært - å være broderkjærlig er visst ikke alltid like populært.

Men å kalle seg noe man ikke er, det er *hykleri!* - Det er jo et skuespill! Men det er ikke Guds sanne menighet, den er ikke noe skuespill, den er tvert imot sannhetens støtte og grunnvoll. (1 Tim. 3,15).

Når du leser denne teksten i Ap.gj., er det ikke vanskelig å få øye på Guds sanne menighet, den - eller i dette tilfelle, *han* - sitter på tiltalebenken, anklaget, men med et ansikt som en engels (v.15) - åpent, uten noe å skjule.

Men altså, disse frigitte, hva var de frigitte ifra? - Det er jo stakk umulig å få øye på! Slik er det jo også når du treffer mange i den kristne forsamling i dag - de ynder gjerne å kalle seg frie - men har du vært sammen med dem noen tid, begynner du å undre deg på, hva denne frihet nå består i.

Det var iallfall ikke loven de var fri fra disse her, for den var de nidkjære for, som vi ser. Men nå forkynner jo Guds ord - nå lærer jo det oss, at den som ikke i sin samvittighet er fri fra loven med dens bud og krav, ved evangeliet - han er slett ikke fri, men tvert imot under forbannelse.

Hva er du nidkjær for? - Er det for det som binder din samvittighet, eller er det for friheten i Kristus?

Stefanus var nidkjær for friheten i Kristus, og se hvordan det gikk ham. - Han fikk en horde av religiøse mennesker etter seg, som ikke ga seg før de fikk livet av ham - og de som nevnes først av dem, er de som har gitt seg selv navnet «de frigitte.»

Det hjelper ikke hva du kaller deg selv, men hva sier Jesus om deg? Sier Han: «Far! - denne har tatt sin tilflukt til meg - for, som du vet, har han i sin elendighet og sannhets erkjennelse ingen annen å gå til! - Far! - se denne, han har ikke håp i noe annet enn meg!» Er det hva Jesus sier om deg? Er det dette vitnesbyrd som lyder om deg i

himmelen? Eller går du frem for tronen og gir deg selv navn?

Ja, se hvordan det gikk med Stefanus, han som var nidkjær for evangeliet. - Og Stefanus forkastet jo ikke loven - det er jo Guds uttrykte vilje, og kan ikke forkastes av mennesker - men han satte det hele i den rette sammenheng, for han var opplyst av Guds Ånd.

Men se også hvordan det gikk med dem som var nidkjære for loven - Jesus sier jo også selv til noen slike: «Har ikke Moses gitt dere loven? Og *ingen av dere holder loven!*» (Joh. 7,19). Ingen av dere gjør det loven krever. Og vi ser jo i teksten vår her, hvor rett Han har. - Hva leser vi om disse som var så nidkjære for det «rette og sanne,» at de var villig til å ta liv for å bevare det? «*De avtalte da i hemmelighet med noen menn at de skulle si: Vi har hørt ham tale spottende ord mot Moses og mot Gud. Slik hisset de opp både folket og de eldste og de skriftlærde. De gikk frem og grep ham og førte ham for Rådet. Der stilte de frem falske vitner som sa: Denne mannen holder ikke opp med å tale spottende ord mot dette hellige sted og mot loven osv.*» (v.11-13).

Trivelige folk dette! Det var samme sorten som sto og anklaget Jesus en dag på Gabbata, og som heller ikke ga seg, før Han hang på korset.

Du forstår, det er ikke noen mulighet for kompromiss mellom mennesket og den Ånd som er i Jesus - det er *sannhetens* Ånd - enten bøyer du deg helt og fullt eller du kjemper imot.

Det var også denne Ånd de møtte i Stefanus: «Men de kunne ikke stå seg mot den visdom og Ånd som han talte med» (v.10), og det var idet de møtte denne Ånd, at sannheten om deres gudfryktighet og åndelighet og frihet kom for dagen. Ellers så de nok svært så fromme og gudelige ut, så lenge lyset ikke fikk avsløre, hva som bodde i *hjertet*.

Men hva var det nå Stefanus forkynte da, som de ble så forarget på? Vi skal lese fra Hebreerbrevet noen vers i det 10de kap.: «For loven har bare en skygge av de goder som skulle komme, ikke tingenes virkelige skikkelse. Derfor kan ikke loven, ved de offer som hvert år blir båret frem, gjøre dem fullkomne som kommer frem med dem. Ellers hadde de jo sluttet med å ofre. For de som ofret, ville da ikke lenger ha synder på samvit-tigheten etter at de én gang var blitt rensset. Men ved ofrene kommer det hvert år en påminnelse om synder. For det er umulig at blod

av okser og bukker kan bortta synder. Derfor sier Han når Han trer inn i verden: Offer og gave ville du ikke ha, men et legeme dannet du for meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. Da sa jeg: Se, jeg kommer

- i bokrullen er det skrevet om meg - for å gjøre din vilje, Gud. Først sier Han altså: Offer og gaver og brennoffer og syndoffer ville du ikke ha, og hadde du ikke

lyst til - enda disse blir båret frem etter loven. Deretter sier Han: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje.

Han tar bort det første, for å la det andre stå fast. Ved denne vilje er vi blitt helliget ved at

Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle.» (Hebr. 10, 1-10).

Hørte du, da vi leste dette, at det er noe som er tatt bort, og erstattet med noe annet? «Han tar bort det første, for å la det andre stå fast» (v.9b) - og, som du ser, det er ikke noe menneske som gjør dette, men *Han!*

Hva er det Han tar bort? - Jo, loven med dens bud og forskrifter! - Ikke i den forstand, at Han opphever den, for Han kan jo ikke oppheve seg selv og sin hellighet - men i den forstand, at Han oppfyller den for oss i og ved Jesus Kristus, og så gir Han *oss* denne oppfylte lov. Den tunge og bratte - ja umulige vei som

lå foran deg i lovens strenge bud og krav, den har Han likesom pakket sammen i Jesus og gitt deg som en fri og uforskyldt gave. Som det også står skrevet: «Nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart *uten* loven.» (Rom. 3,21).

«Da sa jeg: Se, jeg kommer - i bokrullen er det skrevet om meg - for å gjøre din vilje, Gud.» (v.7).

Han kom for å gjøre Guds vilje! - Hadde Han noen gang i all evighet gjort noe annet? - Nei, men nå skulle Han gjøre det som menneske. Det innebærer - nå skulle Han gjøre det, ikke for sin egen del, men i noens sted! - Og dens sted Han skulle gjøre det i, det var ditt, du som sitter her i denne stund og lurer på om du kan bli eller være en kristen slik som du er. Det at du måtte oppfylle noe som helst for å bli eller være det, det har Han tatt bort, leste vi i Ordet, og så har Han i stedet gitt deg det fullkomment i Jesus.

«Ved denne vilje er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle.» (v.10).

Én gang for alle! - Det behøver altså ikke å gjentas - det er fullbrakt! Det er hva Gud har gitt deg!

Men du, ditt forhold til verden, hvordan er det? - Er det så mye som lokker og drar der? - Den gudfiendske verden! - Er du ikke så inderlig lei av, og lengter bort fra dens ånd og vesen?

- Eller flyr du på kino og ser filmer? - Hva ser du på TV? - Kanskje ting som du egentlig vet er synd, og som du som en kristen ikke burde ha beskjefteget deg med - iallfall ikke noe oppbyggelig, om ikke noe direkte galt, men hvor mye tid går det ikke! - Mens Bibel og oppbyggelige bøker og blader gjerne blir liggende der ubrukt så ofte.

Jeg er utgiver av et lite oppbyggelsesblad, og jeg får mange gode tilbakemeldinger på det - mennesker som har fått noe for sitt åndelige liv, og det gjør godt - men jeg får også oppsigelser nå og da, sågar med den begrunnelse at det bare *hoper seg opp!*? Et lite hefte i A5 format på 24 sider som kommer ut hver tredje måned, og så hoper det seg altså opp! Hva er det da de bruker alle disse timene til? La oss håpe det er Bibel og bønn, men det er vel heller tvilsomt.

Men hvorfor sier jeg nå alt dette da? - Har jeg ikke nettopp poengtert ut fra Guds eget ord, at du ikke blir frelst ved ditt, men ved Jesu liv alene? - Jo, og det må du for all del klynge deg til, hvor anklaget du enn står, ellers ender du rett og slett i fortapelsen, sammen med de frigitte vi leste om i teksten vår. - Slipper du dette budskapet for noe som helst annet, ender du opp som en fiende av Gud, og det kan ikke gå annerledes - og hør: Det er ingen nåde å finne under loven! - Ingen tilgivelse,

ingen imøtekommenhet fra Guds side overfor disse som gjør som best de kan, som det heter - noe selvsagt ingen av oss virkelig gjør! Han har kommet deg i møte i Jesus Kristus, og *bare* der!

Nei, jeg nevner disse ting, fordi de vil stjele fra deg, det som Gud vil ha lagt inn ditt hjerte. Verdens ånd og Guds Ånd går ikke sammen.

Bibellærer Øivind Andersen stiller i en tale et spørsmål, særlig til unge bekjennere, men det gjelder jo oss alle: «Du sier du har sagt *ja* til Jesus, og det er godt, men er dette ditt *ja* til Jesus også et *nei* til verden?» Et sant *ja* til Jesus vil nemlig alltid innebære det - det er uatskillelig!

Tror du at du kan bli «idol» (populær og tilbedt av verden) og et Guds barn på samme tid - for ikke å si: Tror du at du kan *leve* som «idol» og Guds barn på samme tid? Ja, da måtte du virkelig fått unik hjelp fra oven, det skal sies! - En hjelp du nok

ikke vil få! - Den som vil følge verdens løp, får nemlig lov til det.

Gud har staket ut en vei for deg, min venn, og enten går du på den, eller du går din egen. Men vil du gå på den vei som Herren har staket ut for deg, da må du holde deg nær til Ham, og nå har du jo hørt hvordan det går til - ved Guds usigelige gave, Jesus Kristus, vår Herre.

Det kostet Stefanus livet, og det vil koste deg også, men noen saligere vei er det ikke mulig å gå, det er også mitt personlige vitnesbyrd! - Men noe bifallsbrus fra verdens side, enn si den religiøse flokk - noen popularitet der, det kan du bare glemme.

«Hva velger du så? - hva velger du så? - to veier ligger foran deg, på *én* må du gå!» Tenk om du i dette øyeblikk så, at Gud i himmelen, allerede har valgt for deg, og du bare kan si: «Takk Gud!» - Da skulle du vel bli glad?

**Du lov, jeg har deg kjær,
For Jesus deg oppfylte,
Da Han på korset her
Betalte det jeg skyldte.
Så våger noen seg
Med lovens strenge bud
Å kreve mer av meg,
Jeg sier det til Gud.**

Offer for Gud!

Av C. H. von Bogatzky

Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som Han har behag i, det fullkomne. Rom. 12.1-2

Den sanne kristendommen er ikke bare en ytre måte å være og leve på, som veksler og forandres etter de ulike forhold som mennesker lever i- men først og fremst en indre hjerte-innstilling, et nytt sinn i forhold til Gud. Den sanne kristendommen gjør at vi alltid vil bære frem, ikke bare våre legemer, men også våre hjerter - ja, alle vår sjels krefter till et offer for Gud. Vi vil da bare leve for Ham og tjene Ham, ikke bare kortere stunder, men bli

Ham tro inn i døden, slik at vi heller ofrer våre liv enn syndet mot Gud.

Min Gud, hvilket offer skal jeg kunne bære frem for deg? Du har jo gjort alt for meg gjennom din Sønn Jesus Kristus. Hjelp meg nå å som takkoffer bære frem meg selv med ånd, legeme og sjel till et levende, hellig og deg velbehaglig offer. Dette er også det offer som jeg vil bære frem alle dager. Amen.

Ved Ham har Han også skapt verden

Av Martin Luther

Det er jo klart at apostelen her taler om Sønnen, som den som er satt til en arving, og som Han også har skapt verden ved. Er allting skapt ved Ham, så må Han selv være uskapt. Av dette følger jo klart at Han er en sann Gud. For alt det som ikke er skapt, men likevel er noe, det må være Gud. Derimot må

alt som er skapt, være en skapning og ikke Gud. For det har ikke sitt vesen av seg selv, men av den som har frembrakt det. Men nå er alle ting skapt ved Kristus, og Han er ikke skapt ved noe. Da har Han også sannelig sitt vesen av og i seg selv, og ikke fra noen skapt ting eller fra noen skaper.

B

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Med stor barmhjertighet!

Av Marius Giverholt

Et lite øyeblikk forlot jeg deg, men med stor barmhjertighet vil jeg samle deg. Jes. 54, 7.

A Gud, hvordan glimter ikke din farskjærlighet frem under disse liflige ord!
Om du forlater meg, det vil si: synes som du er borte, så kan du ikke la dette vare utover et øyeblikk. Ditt hjerte vil breste av omsorg, du lengter etter igjen å få åpenbare din kjærlighet, trøste det bedrøvede sinn.

Ja, en liten stund varer din vrede, men nåden varer inntil evig tid. Med stor barmhjertighet vil du samle dine elendige, dine fordrevne, igjen ved ditt frelseshjerte. Dra meg da stadig inn i din favn, og frels meg fra alt som vil rive meg bort fra deg!

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaav@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**.: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org